

LA TUIES

—Fixa't la Lluïsa, quin escot més descarat!
—No és un escot: és un aparador de mostres.

DIARIO SEMANAL, PLUMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

**RUFASTA DESENGAÑADO
 DEL YANKI ASTUTO Y ARTERO
 VUELVE CONTRITO A ESTAS TIERRAS
 A PASO MAS QUE LIGERO**

Sí, hijitos, sí. Aquellos señores de la libre América no me convencen. Hubiesen acabado haciéndome de pequeños. Lo de "The Times Herald" acabó más malamente que "La Tribuna". Los grandísimos morrales decían que mis chistes no les desarrugaban el entrecejo. ¡Habría ma... marraños! ¡Decir que mis chistes no hacen gracia! Figúraos que, entre otros, les había contado algunos del calibre de los siguientes: ¿En qué se parece un coscorrón a la calle de Valencia?

Vamos a deducciones. Un coscorrón, en catalán, es un "bolet". Un "bolet", en castellano, es una seta. Las setas son casi iguales que los hongos. Un hongo es un sombrero. Un sombrero tiene pelo, y alas. Una bestia que tiene pelo y alas, es un fenómeno. Un fenómeno, lo enseñan a real la entrada. El que le enseñan, prueba que es burro, igual a manteca, en italiano. La manteca es un condimento que está blando. El que está hablando es hablador, y al que es muy hablador le dicen que calle. Por lo que un coscorrón y la calle de Valencia, son iguales. ¿Verdad que son morrocotudos y que una semblanza así no la hace ni Agulló? Pues aquellos maneflas decían que no les hacía pieza. ¡Y pensar que Blasco pasa allá por un genio!

Pero no acabó ahí. Dos días antes de tocar pirandón, les dije este otro: ¿A que no saben cómo se llama una meuca en japonés? ¿No aciertan? Pues, ha-

ciéndole: ¡Pst! y enseñándole cinco endolas. Tampoco les dejó satisfechos. Les dije aquello de ¿en qué se parece una corrida de toros mala, de aquellas que echan dos o tres toros al corral, a la "España Industrial" cuando tocan las doce? En que salen los sobrereros. Los grandísimos cabezas cigraños, que a la cuenta no son castizos, me dijeron que no entendían y que me hiciese repicar. ¡Creed que hay para echar el gorro en el fuego!

Esperaos, que lo más bueno viene ahora. En vista de que no se daban por satisfechos, les dije que plegaba y que me diesen los cuartos. ¡Sí, sí! Me contestaron que fuera a cobrar a casa Tapones y que no tenían de cocidos, y que si no estaba contento, que reclamara a Wilson, el de los catorce puntos, que Dios le haya perdonado. Suerte que mi dispesera, que por cierto es bizca y se dice Teodomira, me tuvo compasión y me dió catorce reales para que pudiera tocar pirandón. Con una carta que tenía de Iglesias (Emiliano), cuando era cacique, fui a ver a un gallego que tiene un puesto de betas e hilos en la Cuarta Avenida y me arregló el pasaje.

Mañana, si no hay destorbo, salgo para esa. Quiero ver a Batalla dirigiendo "El Progreso", a García Anné circunferenciando, a la Isaura haciendo de niña boba y a Spaventa haciendo desmayar señoras. ¿Es verdad que la Plaza de Cataluña ya

empieza a hacer gozo? Poquito a poco, que decía Agulló. Avisad que vengo de acónito, que no quiero representaciones ni comisiones en el Apeadero y que no me traigan flores, ni coronas. Quiero entrar sin pompa ni boato, en mi dulce y puerca Barcelona, y tomar el sol en el Llano del Hueso, y leer "El Escándalo", y visitar la estación del Transversal. Si me podéis guardar unas cuantas pafias, ponerlas de rincón, que no me harán destuerbo. No hagáis barbarotatni chafardeéis que yo llego, por mor de los ingleses. Quiero entrar en Barcelona infraganti, que dice Pico. Guardadme un ejemplar de "Teresa la tejedora", que me han dicho que hay para alquilar pan y mojar sillas. Alanta.

RUFASTA
 camelista fracasado

CONSULTORIO UNIVERSAL

Pregunta.—¿A quién debo acudir para que me haga un par de botas?—Uno que no las lleva.

Respuesta.—Verá, verá. Esto depende. Si lo pregunta usted a Xenius, ¡quién sabe lo que le contesta! Yo que sé un nido de estas cosas, le diré: Yo, iría a un panadero. Sí, hombre, sí, a un tahonero, no ponga esa cara de extrañeza. Un panadero hace pan. Igual que una pistola, que cuando tira hace ¡pan! ¡pan! ¡pan! La pistola tiene gatillos. Los gatillos los acostumbra a tener una gata. La gata, si le hacen la rebanada, araña. La araña hace telas y tienes las botas! Mande, si te-las hace... pues ¡ya en pago de esta consulta, una funda de paraguas para adultos, que no sea usada.

Otra pregunta.—Tengo una hija que no sirve para nada. Además, es gueña y le pude el alé. ¿Qué le parece que haga con ella?

Respuesta.—Teniendo en cuenta lo que me dice, yo no la pondría cupletista, porque no es fácil que llegue a eclipsar a la Raquel. Si su hija no sirve para nada, yo la pondría a servir.

ENDEVINANZAS GARANTIZADAS

En un circo, un león y un tigre se barajan. El tigre le arranca la cola al león y el león se le come la oreja al tigre. ¿Quién de los dos puede decir que ha ganado?

Ninguno, porque yo no conozco ningún tigre ni ningún león que hable.

¿Qué pesa más? ¿Un litro de agua de la fuente o un litro de vino?

El de agua, porque los taberneros nunca dan la medida justa.

En medio de la calle, a eso de las tres de la madrugada, se pegan dos hombres y uno que los ve llama a un municipal.

¿Qué dice el municipal?

No dice nada, porque los municipales pegan a las diez.

COSAS DE FUERA

Nos comunica nuestro activo corresponsal en la Bordeta que, con motivo de las obras del Metro, se nota gran desanimación en las fondas para enamorados. Como por aquellos andurriales ahora hay la mar de rincones oscuros, tapias y paredes, los muy desvergonzados, se van allá y se ahorran las tres pelas. Se proyecta una manifestación de protesta.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4056 A.

SURT ELS DIJOUS

Un sablaço

AQUESTA és la terra. Un antic gasetiller, el nom del qual callem, va a demanar a un banquer de "nuevo cuño", antic company de bohèmia, que li deixi cinquanta naps.

—Te'ls daré, no te'ls deixaré, perquè sé que no me'ls tornaries — diu el banquer —. Estàs content?

—Molt! No esperava menys de tu!

—Ah, sí?

—Sí. Estava ben segur que tu em lliuraries aquesta suma sense pretensió de què te la tornés.

—Això vol dir que tu saps que sóc un home generós...

—No! Això vol dir que jo sóc un home que penso les coses amb llògica. I jo puc creure ni per un moment, que tu siguis tan ximple de pensar que jo pugui tornarte aquests cinquanta naps...

L'advocat defensor

ES un noi de casa bona que acaba de llicenciar-se en dret. Ha obert bufet i espera, pacientment l'arribada dels seus futurs clients.

No triga en arribar-ne un. Es el germà d'un subjecte, detingut a la presó, convicte i confés d'haver assassinat el seu oncle.

El nou advocat escolta, molt seriosament. Quan l'altre s'ha acabat d'explicar, l'home es decideix a preguntar:

—I no ha mort a ningú més?

—No, senyor.

—Quina llàstima! Si hagués mort a tota la família, podríem invocar l'eximent de bogeria!

L'ombra del pare

X... — nomenem-lo així, per evitar reclamacions — ha hagut de fugir, de pressa i corrents, per haver estafat una quantitat bastant important.

—Si son pare, Déu l'hagi perdonat!, ho sapigués — diu un íntim seu — s'estiraria els cabells de desesperació!

—No sé pas perquè! — respon algú que està present —. Son pare era tan desvergonyit com ell.

—Per això mateix! S'estiraria els cabells de desesperació de no poder ésser ell el que pogués aprofitar-se de l'estafa!

Una indirceta

NA Liliana N. — vostès la coneixen, és aquella rossa que va sempre amb un "groffin" — parla, acabat de sopar, amb el seu "protector", un vell decinquanta anys, tan ric com libidinós.

—Saps en S..d.? — li diu —. Doncs, mira: l'al-

tre dia, m'oferia aquell collar de perles de sis mil pessetes que hi ha a l'aparador de can Valentí!

—I tu el vas refusar?

—Naturalment! Estava segura que tu, en saber-ho, me l'aniries a comprar de seguida!

L'hortolà de Sant Boi

EL PINTOR GALANT

EN Coll, banquer retirat dels negocis, s'havia casat amb una dona horriblement lletja. Del casament feia molts anys. En aquella època, l'home anava malament de quartos i el dot de la seva muller el va salvar d'una pila de compromisos. I ara, aquella mena d'escombra amb faldilles li pesava com un burro mort...

Un dia, a la dona li va agafar el caprici de fer-se fer el retrat per un pintor de molta anomenada. El marit va dir que sí, malgrat la despesa que allò representava, perquè l'artista era dels que cobrava car. Però, quan vingué l'hora de l'entrega del quadro, al banquer se li van obrir els ulls com unes taronges.

Tenia els seus motius. En efecte, el pintor havia afavorit tan la seva clienta que, si algú no hagués conegut l'original, hauria pres la dona del banquer per un prodigi de formosor.

—Com! — va exclamar el marit —. Això és el retrat de la meva dona? Si no s'hi assembla gens!

—Veurà — digué el pintor —. Cal tenir en compte que els artistes donem a les nostres produccions un segell especial...

—Ah, si?

—Sí, senyor. Pintem les figures, no tal com les veu tothom, sinó com el nostre art ens les fa veure...

El banquer va reflexionar un instant i, després, preguntà a l'artista:

—I vostè la veu així a la meva senyora?

—Certament, senyor, certament...

—Doncs, cregui — va acabar de dir en Coll tot signant el xec en pagament de la factura — que els artistes són gent de sort!

Kit Xalla

EXTREMA RESOLUCIO

L'ANTONET feia quatre mesos que era casat amb l'Ernestina. L'Ernestina era una bona noia, però, desgraciadament, era lletjota, prima i no feia gens de goig. Però, tenia vuitanta mil duros. Vuitanta mil duros que havien anat molt bé a l'Antonet per salvar el seu negoci que estava a punt d'anar a fons.

Amb habilitat i procurant que ningú sapigués el seu estat ruïnós, havia fet els tatos a l'Ernestina, que s'hi havia deixat caure sense pensar-s'hi gens. I, arribat el moment de la demanda oficial, el papà no havia trobat cap inconvenient.

—No m'ho pensava, no, que el teu papà digués que sí a la primera — confessava l'Antonet a la seva muller, una nit de confidències.

—I què hauries fet, si no haguessis pogut obtenir la meva mà...?

—No ho sé...

—No ho saps? Tan greu t'hauria sabut?

—Molt!

—De debò? Ai, i que feliça em fas amb aquests mots!

—Molt greu, molt. Mira si m'hauria trastornat, que del disgust, segurament m'hauria declarat en suspensió de pagaments!

K. Breta

—Ja ets ben plaga, ja: bé m'ho podies dir, que volies això.

—Oh, és que no era pas això lo que volia!...

NO ES POT BADAR

DE resultes d'haver demanat relacions a una noia molt caia i que no tenia fama d'ésser cap santeta, en Jaume, que, en el fons, era un bon xicot, va caure en el parany que li havien preparat. Vol dir que un vespre, quan anava a festejar, la sogra no hi era, ell es va engrescar, la noia va protestar el menys que va poder i quan tot anava d'allò més bé, irrupció de la mare, escàndol i casori a correuita! Tot això no hauria estat res si la dona no li hagués resultat més d'allò que les gallines i més bruta que el carrer del Migdia.

—Ja m'han ben pres el pel! — deia la pobre víctima.

—Bé! — li va fer observar un amic —. Però tu vas ésser el primer, per això!

—El primer, sí! El primer! En efecte: vaig ésser el primer que van poder enredar!

B. Orrango

LA FRACASSADA

QUE no ho saps? — em va dir la Pilar, aquella rossa esbojerrada que anava cada tarda al "Lyon" a veure si trobava quelcom —. No saps lo de la Maria?

—No. Què li ha passat?

—Una cosa horrible!

—Que és a l'hospital?

—Pitjor! Ha fet una fi!

—Quina? Conta'm-ho!

—Ja saps que era una xicota que tot li surtia malament. Per més que s'espavilava, no trobava un amant ni de cinquanta duros al mes... Va entrar de papallona al "Royal", però, com que no feia cabrits, la van treure... Va provar d'anar uns dies a casa la Brígida, i tampoc tenia "salida"... Fins que, desesperada...

—Es va tirar per la finestra, tal vegada?

—Pitjor! Fa un mes que estudia ortografia i reforma de lletra. Vol entrar de mecanògrafa en un despatx... Ja ho deia jo sempre, que aquella noia faria una mala fi!

Van Bolla

LA JULIA ES MORTA

L'ALTRE matí, estava jo acabant el darrer episodi de la novella d'aventures: "La sobrina del tío vivo o Las hazañas de un pastor" quan la meva dona entrà al quarto on jo treballa, al que té prohibida la entrada quan no es tracta de un cas urgent.

—Lluiset, em va dir—. Que no ho saps?

—No, ni ganes — li vaig respondre jo—. Tinc feina i no estic perquè em distreguin. T'ho tinc dit i tu, cada dia fas el mateix. Total, per dir-me si voldré arroz o macarrons per dinar, o si

m'estimaré més que et forris l'abric de verd o de groc...

—No es tracta d'això! — exclamà la meva dona—. Es una altra cosa. S'ha mort la Julia!

—Quina? La del Parc? Que Muley Haffid l'hagi ben perdonada. Al cap d'avall, pel què hi feia en aquest món...

—No et parlo d'aquesta, sinó de l'altra, de la Julia Parés....

—La Julia Parés?

—Sí, aquella alta, rossa, que anava sempre a les reunions dels Lluchs...

La paciència se'm va esgotar. Amb la meva dona, se m'esgota de seguida.

—I per dir-me això que no m'interessa, m'has interromput el treball? Ets insuportable!

—Que creus que no té cap importància, això?

—Tu diràs!

En sentir aquests dos mots, la meva dona em va agafar i em va fer un anticipo del taló que acostumo a presentar-li cada nit.

—Què t'agafa, ara?

—Res... Que m'havien dit que tu anaves a despatx on el seu papà està fent els comptes del de si era cert, t'he contat aquesta mentida...

Marcel Terra

—Quedat un xic endarrera, mamà, que aquest jove es veu que s'espanta.

EL NEN TERRIBLE

L'ANDREUET — sis anys — està d'allò més content. Els seus papàs, que se l'estimen molt li han comprat un germanet.

—Papà — diu el nen —. I d'on ha vingut el meu germanet

—D'allà mateix on vas venir tu! — respon el pare.

—Es a dir, que jo vaig néixer dintre una col?

—Sí! — repeteix el pare, que té altres cabories. Però la criatura insisteix:

—I on és, la col?

El pare comença a perdre la paciència.

—A la cuina! — exclama ja malhumorat.

L'Andreuet se'n va cap a la cuina i, per un etzar, descobreix, dintre una olla d'aigua, una magnífica col que s'està remullant. La treu de l'aigua, la mira, la torna a mirar i, després, torna cap al despatx on el seu papà està fent els comptes del que li costarà el nou hereu.

—Papà, papà! — li diu —. He vist la col!

—I què? Ja estàs satisfet, ara?

—Es que — acaba dient l'Andreuet — l'he mirada per tots costats i no veig el forat per on deu haver sortit el meu germanet!

K. Parró

—I et van bé els negocis, Lulú?

—No sé: no en tinc cap entre mans.

CONTES DELS MERCATS

ELS "ACAPARADORS"

Cada dia es barallaven a l'hora de liquidar, però mai no acabaven de renyir en Ton i la Mariona.

—Mireu, Ton, ahir, amb el pèsol, em vareu donar dos lliures de menys.

—Aneu, aneu, que sempre esteu per reclamacions, vós.

—Sóc justa, i prou.

—Les justes m'agraden, precisament. I no us creieu, que de vegades!...

—Ep, trapacerot, les mans quietes!... Au au, feu-me el compte.

—Mireu, les figues són a setanta.

—Com? Altra vegada han pujat?

—El préssec a trenta cinc.

—Trenta cinc? Quins "manus" esteu fets els acaparados! Això no pot ésser, Jo he revenut comptant amb els preus d'ahir.

—M'ho havíeu de preguntar abans. Ara, ja és tard, Mariona.

—Mireu, deixeu el préssec a trenta cinc, però no em toqueu la figa perquè...

—No pot ésser, no pot ésser! Si fos al revés, encara..

—Com voleu dir?

—Que el préssec us el posaré al preu d'ahir, però us haveu de deixar tocar la figa una miqueta.

Quel del Born

IGNORANCIA JUSTIFICADA

AQUEST conte és americà, perquè no tots els contes de LA TUIES han d'ésser contes de la terra. El lloc d'acció és la lliure Amèrica, des de que està en vigor la llei seca, la gent es dedica a practicar l'amor — a manca d'altra ubriaguesa — en la més gran escala.

A Montana, en ple Far West, uns cow boys agafen la filla d'un gros cultivador i la fan objecte dels pitjors ultratges. Després de moltes peripècies — les suficients, quasi, per impressionar una pel·lícula de tres mil metres — la pobra noia aconsegueix tornar a casa seva.

—Pobra filleta mèva! — exclama la mare —. Què t'han fet? Què t'han fet aquells desvergonyits?

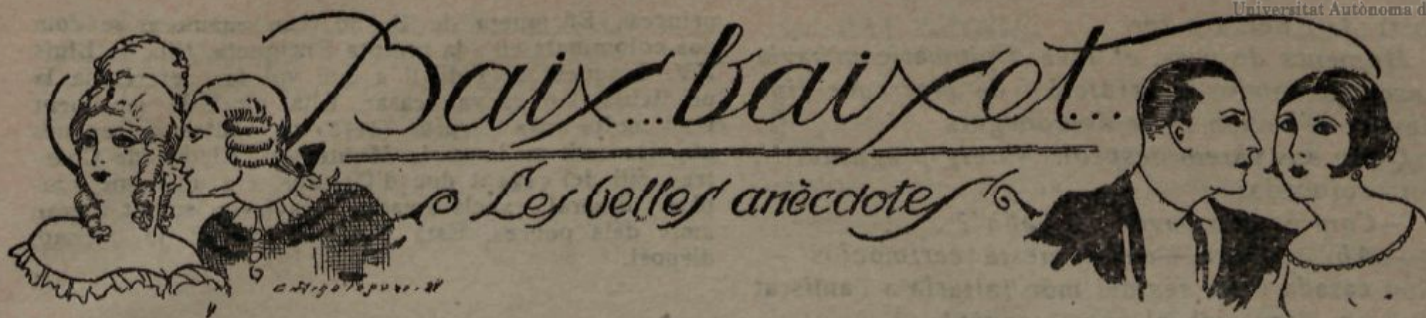
La noia refusa explicar-se. Després de molta insistència, es decideix a respondre:

—Si t'haig de dir la veritat, mamà, encara no ho sé!

—Com?

—No... cada vegada que m'ultratjaven, em feien girar d'esquena.

K. Atrevell

FLEMA BRITANICA

AMB la lentitud d'un somni pesat anaven passant els dies, els mesos i els anys, i la guerra no s'acabava.

Versalles estava trist. França i Àustria havien enfrontat els seus exèrcits amb els d'Anglaterra i Prússia i la sort era favorable als soldats de Jordi i Frederic.

Viena i Versalles, ploraven.

Madama de Pompadour havia ja lograt fer-se escoltar per el rei Frederic de Prússia, i calia únicament entaular conversa amb el rei Jordi d'Anglaterra, per donar fi a l'afrosa carniceria dels camps de Rosbach i de Crevelt.

Madameta de Mirepoix, l'esposa del darrer ambaixador a Londres, havia sigut encarregada per la marquesa d'iniciar l'intriga i començar el diàleg amb el rei Jordi.

Un bell matí de primavera, la menuda i enjogassada mariscala de Mirepoix, es presentà a les habitacions de la "favorita" espurnejant-li els ulls d'alegria.

—Notícies?—demanà aquesta amb irrefrenable curiositat.

—I grosses! Sapigueu, senyora — començà dient, tota tivada com un gall de panses—que esteu parlant amb la futura ambaixadora d'Anglaterra a Versalles.

—Així, doncs, triomfarem?...

—N'estic segura. Avui m'he endut preses en la panera del meu escot, les térboles mirades del senyor de Graff, íntim del rei Jordi.

—Bé mereix aquest escot magnífic l'homenatge d'unes mirades cremadores. D'on l'havem tret aquest Graff, veritablement providencial?

—El vàreig conèixer a Londres.

—Bíblicament? — mormolà maliciosa la marquesa, enllaçant la cintura de la seva amiga.

—Encara no, però... aviat... aviat...

—Sereu tan amable de quedar-vos aquesta nit a fer-me companyia? El rei està tan enfeinat amb la senyoreta Murphy! Ademés: cal parlar detingudament dels nostres afers.

—Realment, convé parlar-ne... i avui... està tan interessant!...

—Pstt... menuda... que les parets tenen orelles!... I... és simpàtic aquest Graff?

—Molt. És un d'aquells temperaments britànics, freds, impassibles, insensibilitzats, que, a l'hora de l'amor, van arrancant d'un a un, sense

amoïnar-s'hi gaire, tots els pètals de les flors de la luxúria.

—I t'ha promés?

—Fer arribar a mans del rei Jordi els documents que se li facilitin.

—A canvi de...?

—Els anglesos no fan mai res a canvi de res. Són molt "gentlemen". El que passa és que, sense exigir-te res, sense condicionar cap dels seus actes, quan surts dels seus braços camines amb més dificultats que si t'haguessin vergassejat. Són viciosos, però sibarites. Saben tots els camins de les delícies i els segueixen pas a pas, sense precipitacions ni estridències.

—Veig que els coneixes... a fons!

—Uns quants anys d'experiència amorosa a Londres o a Bath, ensenyen molt, marquesa. La primera vegada que vàreig "conèixer" a un anglès, vàreig experimentar una de les sorpreses més grans de la meua vida.

—De debó?

—T'ho juro. Vàreig assistir a un ball d'ambaixada. Durant la festa, em va ésser presentat un jove diplomàtic, de brillantíssim pervindre. Vàrem ballar. Era un home correctíssim. Em portava amb la mateixa delicadesa que hauria dut un ram de flors. Què fí! Què amable! Què elegant! No em deixava tocar de peus a terra! Conversava respectuós, sense el més petit atreviment.

Ens vàrem confiar l'un a l'altre, i sortírem al jardí. La conversa seguia intrascendent. Mai em digué una paraula més enllà de l'altra.

En arribar a la balustrada del llac, vàreig procurar que tot parlant, parlant, es fixés amb els meus pitets, que emergien de l'escot com dues pometes. Però el galàn no s'atrevia. Vàreig acudir al recurs suprem:

—Si em fessiu el favor, Lewis, la cotilla no em permet ajupir-me, i se m'ha desfet la lligacama.

El jove diplomàtic, s'agenollà i amb la suavitat d'una papallona, sense propassar-se ni un milímetre, arreglà la temptadora lliga.

—Bé era prou beneit, aquell minyó!

—Espera't, prenda, que ara vé el bó: complert el seu comés, s'abocà a la balustrada i em va fer fixar amb les evolucions dels cignes. "Fixeu-vos —em deia— sembla talment un quadre! Què poètic!...

Les seves mans suaus, rodejaren la meua cintura. Jo estava de cara al llac, abocada a la ba-

lustrada i deixava fer.

Moments després, el jove diplomàtic m'havia ensenyat camins de fruïció i de plaer que fins llavors m'havien estat desconeguts...

Quan ens vàrem despedir, vàreig preguntar-li, tota sofocada:

—Com és que haveu fet "allò"?

—Ah, senyora!—em contestà cerimoniós—. Sou casada i per rés del món faltaria a l'amistat que em lliga amb el vostre espós!...

LAURA BRUNET

RESPOSTA BREU

Mercè R.: La pel·lícula "Monsieur Beaucaire", fa bonic, però és una lamentable equivocació, o almenys una ridícula adaptació en traduir els títols. El duc de Chartres, es va casar amb la princesa Enriqueta de Borbó, l'any 43, de manera que difícilment podia intervenir en aquesta intriga madama de Pompadour, que no va entrar a la cort fins al 45. El senyor adaptador, ha sentit tocar campanes, però no sap a quin campanar. Quan el duc de Chartres quedà vidu de la

princesa Enriqueta de Borbó, van enamorar-se com dos colominets ell i la infanta Enriqueta, filla de Lluís XV. I aquest és l'idil·li a què vol fer referència la pel·lícula. No es van casar. Ella morí de sentiment i ell molts anys després (1773) va contraure segones núpcies amb madama de Montesson. El duc de Chartres, fill del regent duc d'Orleans, era un home simpàtic, lliberal, excels amador, bravíssim soldat i gran amic dels pobres. Està contenta, maca? Ja ho sap, disposi.

UN RETRAT

A voltes, quan un cerca la perduda, es troba per la Rambla amb alguna sorpresa interessant. Un dia és l'amic que et torna un duro que et devia des de l'any passat, un altre et topes amb una noia que l'havies conegut fent de modista i ara resulta que ja surt de nits com si fos del sexe contrari, un altre descobreixes una franceseta nova...

Això és el que em va passar fa poques nits. Surto de casa, me'n vaig a pendre cafè, baixo cap a Colom, a veure si se li havia gelat el dit amb el

—I quan ens casarem, Lluïset?

—Esperat, dona! Ja hi arribarem, de mica en mica!

—Oh, mentres no se'ns escapi el tren!

taro d'aquests temps, i, justos! En ésser davant de la plaça Reial, veig una noia d'uns vint anys, molt ben arregladeta, que esperava l'ocasió de guanyar dos naps. Li dic quelcom, riu, ens arreglem, i cap a "La Guinda" falta gent.

Quan jo em tornava a abillar, la noia va obrir el seu "bolso" — un "bolso" enorme — i em va començar a ensenyar records de la seva vida passada, a París.

—Mira, això són lletres de la meva mare, que té una botiga a Bordeus; això, una pinta que em va comprar un "novio" que jo tenia al Boulevard des Italiens, i això, saps què és? Es el retrat del príncep de Gal-les, que va passar una nit amb mi!

Jo contemplo la fotografia i em poso a riure.

—Aquest és el príncep de Gal-les? Tira, noia, tira, no m'enredis, que el conec molt bé! Aquesta pinta no s'hi assembla gens!

—Naturalment! — em respon l'entremaliada criatura —. Que volies que em donés una fotografia perquè el conegués tothom? Això és un retrat del príncep de Gal-les, tant si t'ho vols creure com si no... Ara, que...

—Què?

—Que és un retrat fet d'incògnit, per evitar compromisos internacionals!

Van Tresca

UN MAL NEGOCI

LA Carmina, la xamosa ballarina del "Pompeya", té un germanet de dotze anys al qual vol posar a treballar perquè aprengui un ofici, i, de passada, que porti una setmanadeta a casa.

Però, què fer-li fer? No és gaire fort, no cal, doncs, comptar amb ell per un ofici. No té bona lletra, ni ortografia, tampoc el pot fer anar a un despatx. Després de molt rumiar, a la Carmina se n'hi acut una. Fer-lo "botones" al mateix concert!

—No hi pensi pas! — li diu un senyor de Manresa que de tant en tant la convida —. No n'hi ha cap que es faci vell!

—Què diu?

—El que sent, i sinó, fixi's i digui'm si ha vist mai cap "botones" que tingui més de vint anys...

B. Orrango

EL PAPA DE LA SENYORA

DESPRES de guanyar una fortuneta, la Claudina, meuca de luxe, va comprar una torre a Sant Gervasi, a fi de poder fer, amb tota tranquil·litat, de dona decenta. Com que el seu

—He dit al cambrer que em puji alguna cosa que m'apagui els nervis. No sé si m'haurà comprés...

pare havia estat carreter i la seva educació, les seves maneres i la roba que gastava, no eren, precisament, un model de refinament, la noia, que encara estava de bon veure, li va dir:

—Mireu, pare, suposo que ja compendreu que jo no puc, davant segons qui, dir que sou el meu pare. Per consegüent, vós viureu, com si fossiu un llogater, al segon pis, i jo ocuparé el primer. Naturalment, dinarem plegats i sereu l'amo d'aquesta casa, com vos correspon.

Tot va anar, els primers dies, d'allò més bé. Però veu's aquí que la Claudina va començar a fer amistats pel barri i una tarda, va donar un te a les senyores que anaven a visitar-la.

Com que a la Claudina li agradava fer les coses bé, va llogar, aquell mateix matí, un criat d'uniforme, que li va prestar un hotel, mitjançant unes poques pessetes.

A l'hora del te, el criat no compareix ni es veu enlloc.

—Maria! — diu la Claudina a una de les minyones —. On és en Manel?

En Manel era el criat.

—No ho sé, senyoreta...

Després d'esperar els seus bons deu minuts, en Manel compareix.

—On era, Manel? — pregunta amb to autoritari la Claudina.

—Ja li diré a la senyora... — fa el criat, com excusant-se... — Havia anat a beure un gotet de vi a la "tasca" de la cantonada, amb el papà de la senyora...

R. E. Tallet

—Cuidado, nena, que se li trenca tot!
—Altra feina hi ha, fillet!

POCA MEMORIA

LA vida és cara. Això ho diuen a tot arreu: al carrer, al bar, als despatxos, a les cases públiques i a les particulars. Tot s'apuja, menys els sous (llegidors, tingues compte en pronunciar).

La Lluïseta, gentil papallona noctàmbula, no ha tingut per ara que queixar-se gaire de la puja dels queviures i restants articles de primera necessitat, perquè com que és jove i maca no li manquen admiradors i amics. I, d'aquesta manera, la noia pot anar fent...

No fa gaires dies, en un recó del "Lyon d'Or", la Lluïseta parlava amb un dels seus múltiples amics.

—M'hauries de donar vint duros, noi — li deia —. Haig de pagar un compte de la perfumista, la portera, la bugadera, què sé jo! Vaig molt curta de quartos aquests dies!

—Vint duros més? — va exclamar el xicot—. Però si te'n vaig donar trenta abans d'ahir!

Llavors la Lluïseta obrí uns ulls enormes d'estranyesa, i, amb el to més natural del món, respongué:

—Dispensa, noi! Aquells trenta duros em pensava que me'ls havia donat un altre!

Sis Tellet

NO HI HA MAL QUE PER BE NO VINGUI

FEIA tres anys que en Pasqual vivia separat de la dona. Incompatibilitat de caràcter, ja els ho diré. A ella li semblava la mar de natural anar-se'n cada tarda al cinema i allí flirtejar amb el primer que trobava. I a ell, en canvi, això li semblava molt malament. Ja hi ha gent ben difícil de conformar, en aquest món!

Un vespre, en Pasqual va trobar un íntim amic seu.

—Què no ho saps? — li va dir aquest.

—No pas tot.

—Doncs és una nova que t'interessarà molt. La teva dona està embarassada!

—Caram! Si que és curiós! Es veu que per fi, el cel ha volgut beneir la nostra desunió!

K. Pritxet

A LA FONDA

EL SENYOR. — Què et sembla que prenguem? Arròs, pularda i una llagosteta?

LA SENYORA. — Llagosta, no, que és molt cara. S'han de fer economies. Ja saps que a mi no em sap greu sacrificar-me. Amb que em compris aquell anell de sis cents duros, ja m'accontento.

Fi Blada

**Aquest número ha passat per
la censura governativa**

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

LA FULLA

EN tots temps, i més ara que no fa gaire que s'ha fet la verema, és oportú parlar de la fulla de pàmpol.

Contem, doncs, una petita anècdota que no deixa de tenir la seva gràcia.

En un Museu barceloní hi ha exposat un magnífic Hèrcules, amb la porra llegendària. Una senyora grossa, que contempla les figures amb uns petits "impertinents", s'adona de l'arma que empenya l'estàtua i murmura:

—Trobo que a aquest Hèrcules li havien de posar dues fulles de pàmpol...

Kim Hett

...

UN QUE BADAVA

Al senyor Prunés tenien convidats. Era diumenge i tres o quatre famílies conegudes havien acudit a sentir la ràdia.

Però, en el moment de posar l'aparell a to per sentir els concerts de la Ràdia Catalana, el senyor Prunés, que provava si tot anava bé, es va donar compte de que no es sentia res...

—Es trencat, això! — va exclamar, tot indignat —. Estic segur que la raspa hi ha posat els peus!

—No, home, no! — contestà la senyora —. Mira-t'ho bé. Aquesta tarda, bé marxava!...

—Doncs, et dic que està trencat!

—Fuig, fuig! Deixa'm-ho veure!

Sens dubte, la senyora Prunés havia d'entendre molt en raditelefonía, perquè al cap d'un moment, el concert es sentia perfectament.

I aleshores, la dona es va creure en el dret de dir al seu marit:

—Ho veus, tonto, com jo tenia raó? Si en la teva vida no has sabut mai donar-te compte de si una cosa era trencada o no!

Nosaltres no sabem perquè, però tots els presents van somriure maliciosament...

Lluís VII

...

LA DESINTERESSADA

EL senyor Pancràs, que per anar bé s'hauria hagut de dir senyor Ramon, per lo molt que li agradava enganyar a les criades, acabava de fer una adquisició magnífica. Figureu-vos que tenia una raspa nova. Però, quina raspa, senyors, quina raspa! Era una xicota que devia fer, aproximadament els seus bons setanta quilos (no n'hi trec un per no evocar coses lletges) i que encara no havia fet els divuit anys. Fresca, blanca com la llet, rodoneta com un formatge de bola i apetitosa com el bacallà d'Escòcia. Ja em dispensaran la comparació, però jo, en parlar d'una dona, m'haig de referir de seguida al bacallà.

No cal dir que el senyor Pancràs va emprendre's immediatament, com feia amb totes, la conquesta de la seva nova raspa. Avui una rialleta incitant, demà una fregadeta de cuixa, aparentment involuntària, passat demà un pessig... Fins que un vespre, l'home, súbitament decidit a emprendre l'assalt de la fortalesa, li digué:

—Escolti, maca: Vol venir al meu quarto?

La xicota se'l va quedar mirant i, per fi, amb un somriure complaent, li contestà:

—Bueno, si... Però sàpiga, senyoret, que jo no treballo pels quartos...

K. Vas

LA DAMA CONSIDERADA

S ENTIT a les dotze del vespre al carrer de Barbarà, a una mosca d'aquelles que s'estan per la vorera "viéndolas venir" (n'hi ha que "fins" es veuen venir):

—Sí, noia, sí! Jo faig pagar el mateix que abans de la guerra. Sóc una dona considerada que no vull explotar el públic... Tindrè setanta anys i encara no hauré apujat el preu...

Rosk Quilla

...

LA BOGADERA

A en Torné, per culpa de les maleïdes dones, n'hi va passar una de molt crespa.

S'entenia amb la dona que rentava la roba de casa seva, i un dia que no li va voler comprar un anell que ella volia, ella, quina en fa? Ho va contar tot al seu pare.

Jo no sé si vostès coneixen el pare d'en Torné.

Es allò que els madrilenys en diuen "una cosa seria". Li va armar el primer escàndol, dient-li que si tornava a saber que es feia amb donotes, el posava a mitja pensió.

En Torné, que era molt amic meu, va venir a contar-me el que li havia passat.

—Però, home! — li vaig dir quan va acabar de contar-me les seves tragèdies —. També ets d'una manera! Mira que enredar-te amb una bugadera! Que no ho vas veure, que un dia et treuria els drapets al sol?

K. Atrevell

...

TOT ES POT PERFECCIONAR

J A li va costar, ja, a l'Adelina, el caure! Però en Rafelet, el seu "Romeo" no la deixava ni a sol ni aombra, li feia molts regalets, era jove, guapet, tenia un "Citroen"... i les noies d'avui en dia, difícilment resisteixen els assalts d'un xicot tan ben armat.

Vingué una tarda — la tarda fatídica — que es trobaren sols, quasi sense saber com, al saló on festejaven i... res, que un dia o altre havia d'ésser!

Després de tot allò, va venir, com és natural, la clàssica escena de plors. En Rafelet l'aconsolava de la manera que podia.

—No ploris rateta meva, que no hi tornaré més!

—Es que això — va continuar ploriquejant la gentil criatura — està molt mal fet!

—Mal fet, mal fet... — murmurà ell —. Veuràs... Allò que es diu mal fet, no ho sé... Però, noia, no podia pas sortir bé del tot el primer cop!

Kit Xalla

UN ESTAT INTERMITENT

E S deia Justina, era alta, prima, esvelta i s'estava a un principal — bastant ben moblat — del carrer de Casanova. Ningún sabia quins mitjans de vida tenia. En tot el matí no es movia de casa. Sortia a la tarda, després de dinar, amb una cosina seva que anava a cercar-la i tornava a les vuit. Al vespre, si algun cop sortia, era amb la minyona, per anar al cinema.

Mai no havia donat cap escàndol, ni havia rebut cap home a casa seva, i, malgrat això, se li notava un quelcom indefinible que la feia sospitosa als ulls del veïnat. No treballava, vivia amb una relativa comoditat... Per quins procediments? Ningú no ho sabia...

Per fi, un dia, la portera, no podent-se retenir, va interrogar la minyona.

—Escolti, Carme — li vadir —. Ja em dispensarà la curiositat, oi? Que és casada, donya Justina?

La minyona va reflexionar un instant, com si no sapigués què respondre, i, per fi, va decidir-se a pronunciar els següents mots:

—Sempre, no, senyora. Algunes estones, si...

Van Bolla

...

LA LLISTA DE LA PLAÇA

L ES set del matí. Els senyors Regordosa són al llit. La senyora, vint-i-vuit anys, plena, fresca, bonica, té la son més lleugera que el seu marit, gros i panxut, i, mentre aquest es desperta, s'entreté, el seu cos deliciós, recolzat damunt la tauleta de nit, en fer la llista per a la raspa.

Mitja de lliura de cigrons... Una terça de llug... Tomàtecs, pebrots, cebes... Un tortell...

El senyor Regordosa ja s'ha despertat. Mandrosament, estira els braços... Ella, com una gateta, va per refugiar-s'hi... Més ell, d'un gest groller, la rebutja...

—No, noia, no, que tu sempre tens ganes de jugar i jo estic molt ensopit...

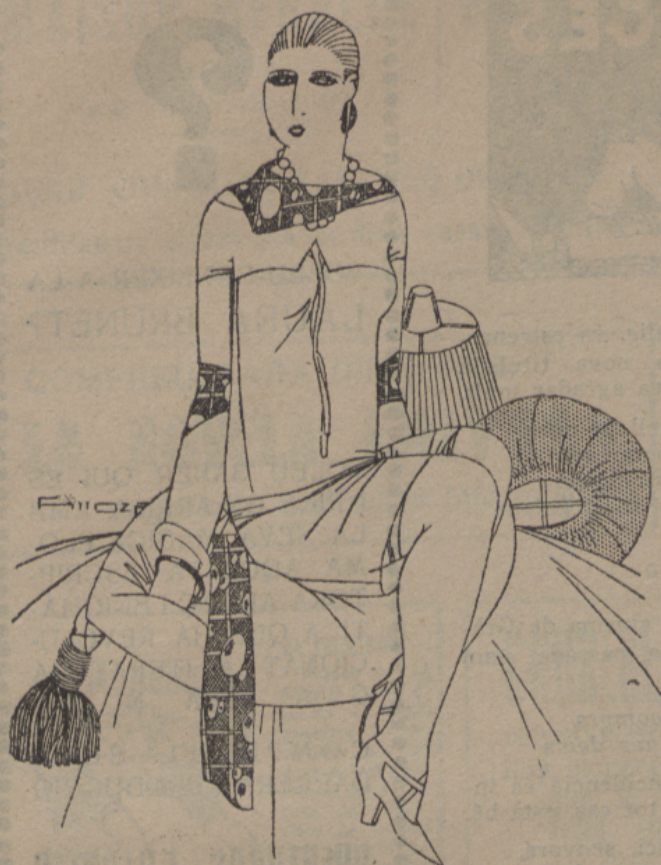
Un silenci. La senyora Regordosa, amagant la decepció rebuda, es gira d'esquena, torna a recolzar-se damunt la tauleta de nit, i, agafant novament el llapis, afegeix a la llista de plaça:

Dos plàtans, ben grossos i ben durs.

Marcel Terra

Conte premiat del número passat:

EL COBRADOR NOVELL

Una emoció terrible va apoderar-se del senyor Cassimir. Què passava? El mal de la seva Carmeta era, doncs, greu? Expressament, va deixar-se el bastó dintre el gabinet de consulta, després de canviar amb el metge una mirada d'intel·ligència...

—Ara em recordo que m'he deixat el bastó allà dins! — digué a la seva dona quan foren al carrer —. No et moguis del cotxe, que et cansaries pujant i baixant l'escala. Vinc de seguida...

Va pujar, ansiosament, els esglaons... El bon doctor l'esperava a la porta amb el bastó a la mà...

—No s'espanti — li va dir somrient —. No té res la seva filla! Sap el que ha de fer? Casar-la de seguida amb el primer que trobi, perquè es veu que en té unes ganes!...

Marcel Terra

—No ho entenc: hem varen dir que a n'en Juanito li agradaven les grosses, i ara resulta que no li agraden les senyores...

LA MALALTIA DE LA CARMETA

EL senyor Cassimir estava de molt mal humor. La Carmeta, la seva dolça Carmeta, bona, amatenta, afectuosa, no es trobava bé. De primer, l'home, que era casat amb ella feia mig any, va creure si allò seria senyal de successió, però, res! La lletra sexual es presentava a cada mes amb una regularitat desesperant, i, mentrestant, la xicota es marcava com una floreta que s'as seca per manca d'aigua...

I no era aigua el que mancava a la Carmeta, noia inexperta que s'havia casat amb el senyor Cassimir perquè tenia vint mil duros, sense reparar que ella no havia arribat als vint anys i que el seu amo i senyor passava del mig segle. El que mancava a la pobreta víctima era quelcom tan difícil d'explicar com fàcil de comprendre.

Ell, el marit, com tots els marits, no hi atinava, i una tarda, veient que la seva muller estava cada vegada pitjor, la va agafar, la va ficar dintre un auto i cap a un especialista en afeccions nervioses s'ha dit.

El bon doctor la va escoltar detingudament, palpà, interrogà... Després, agafà la ploma i extengué una recepta amb ovo-lectina, iodo, hipofosfats... La va donar al senyor Cassimir i, després, discretament, li féu un signe com si li volgués enraonar a part.

—Però on van amb aquesta pressa?

—Filla: és que ens havem pres un frasco d'EROTYL cada u!

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTEN

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

ELS nostres liceïstes estan d'enhorabona. Aquests dies s'ha donat al nostre primer coliseu res menys que "El cavaller de la Rosa", del senyor Strauss, que, com vostès ja saben, no és altre que el famós Baronet de Foblas, amb les aventures galants del qual es distreien els nostres avis.

Les nenes que a lluir van llurs formes i quelcom més, podran trobar dintre l'obra molt que aprendre pel seu bé.

000

DIJOUS passat, dia de moda, en Fleta, el gran Burro, va anar a l'Ateneu i va cantar unes "Granadines". Però, primer, va assabentar a la concurrència, entre la qual hi havia el milloret dels assidus de la casa, que, fer-lo cantar a ell, era donar-li un "sablaço" i que ell, en donaria un altre als presents. Consistia en què cada un donés alguna cosa per una colecta a favor dels pobres de Barcelona. En un moment es van recollir una pila de bitllets, duros, pessetes i algun xiquet — molt poc, dit sigui en lloança dels ateneïstes — de calderilla.

I, en sortir, un escriptor, d'aquest mode va exclamar: — Això ha estat un curs d'esgrima pel sistema musical.

000

EL senyor Myself (a) Carles Soldevila, i perdoni el dilecte amic aquesta inofensiva brometa, ha estrenat a Romea una cosa en dos actes que es diu "Déu hi fa més que nosaltres" i que parla molt bé en honor de l'insigne prosista.

Tira endavant, Soldevila, sens deixar de treballar, per desensopir d'un cop el teatre català.

DISSABTE, al Talia, va estrenar-se una revista nova titulada "Mah Jongg", que va agradar molt.

Hi surt un pomell de noies d'un efecte espetarrant pomell que desfullariem perquè som gent molt galant

000

AL programa d'un cinema de Gràcia, la setmana passada, vam llegir el següent:

*Lo que no se compra
El capricho de una dama*

Ignorem si la coincidència és intencionada, però, en tot cas, està bé.

Perquè un caprici, senyors, ha d'ésser sempre de franc, encara que algunes voltes resulti d'allò més car.

000

D'UN diari de la nit:

"Los protagonistas eran por-dioseros y se dedicaban a pedir limosna."

Ja és curiós!

Aquí si que haurem de dir: — Ves per on! Mira que tal! Quines coses que s'aprenen tot llegint "El Liberal".

000

AL "Bosc" actua una companyia de drames policíacs, dirigida per l'Horaci Socías, aquí cal no confondre amb el senyor Socías Al-dape.

Ahir, al cartell, estava anunciada una obra en tres actes que es diu "Los envenenadores o el corredor de la muerte".

Se'ns dubte que en aquest drama els quadros estan basats en un corredor que ven aliments sofisticats.

L'Afarta Pobres.

VOLEU CONEIXER A LA LAURA BRUNET?

VOLEU SABER QUI ES I FINS ON ARRIBA AMB LA SEVA MÀGICA PLOMA AQUESTA ESCRIP-TORA AUDAÇ I ENIGMÀ-TICA QUE HA REVOLU-CIONAT LA LITERATURA G A L A N T ?

COMPREU LA SEVA DARRERA PRODUCCIÓ

**AVENTURAS GALANTES
DE PIGNULT LEBRUN**

I FRUIÏREU LES DELITOSES BELLESES DEL LLIBRE MÉS SUBJUGADOR DINTRE DEL GÈNERE

FORMEN LA COL·LECCIÓ COMPLERTA, 8 QUADERNS DE 32 PLANES AMB MAGNÍFIQUES PORTADES I FORMOSSES IL·LUSTRACIONS DE A. MESTRE

Preu del quadern: **30 cts.**

CAP HOME..... aimant de l'higiene pot deixar de gastar al pentinar-se i després d'afeitar-se
FRICCIÓ FLEST Deixa el cabell suau i brillant i evita la seva caiguda.
MASATGE Desinfecta i refresca el cutis.
DEMANEU-LOS AL VOSTRE BARBER i en perfumeries.

MAISON MEUBLÉE
(VERDURA)
Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)
Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y ÚNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
Es LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 050 Cda
1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:
LA NOVELA FRIVOLA
Magnífiques il·lustracions fotogràfiques

EL CUPIDO
Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES
Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL
No val a badar...!
Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany i adquiriu un salvavidas per no anar a fons! Lavetges per a després del bany. Casa de curació dels que ensopren. Polvos per matar les cabres de gotes potes.

MARCA REGISTRADA

CABRES! Si en teniu i voleu que fugin esverades com si veíssiu el **Lotion Ladill**, compreu la **Lotion Ladill** que la trobareu per **DOS PESSETES** al Carrer de l'Unió, n.º 5, Farmàcia

LAURA BRUNET
EL TALISMAN DEL AMOR
L'èxit més gran de la literatura galant.
TÍTOLS DELS QUADERNS:
1.º Para hacerse amar con locura.
2.º Placer y Castidad.
3.º Como conquistar rápidamente.
4.º ...ada.
5.º Felicidad conyugal.
6.º Soledades.
7.º Más allá del amor.
Cada quadern és un tema complet, independent dels altres
30 céntimos
Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu de pressa per obtenir-los.

SARNA (RONYA)
cura en deu minuts amb el **RETRO CABALLERO**
canta de l'Assalt, 86 i centres específics. **BARCELONA**

PURGACION S
uretritis y toda clase de flujos de las vias génito urinarias, así o hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas **Grajeas Austi**
cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Segalé, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de La Pompadour

TÍTOLS PUBLICATS: 1.º El acertijo. — 2.º La Reinecita. — 3.º El imperio de la intriga. — 4.º Camino del ideal. — 5.º El dolor de triunfar. — 6.º La "Coronación". — 7.º Ilusión y realidad. — 8.º El alma muerta. — 9.º Deslealtad. — 10.º El león, vencido. — 11.º S. M. Pompadour I. — 12.º Muy versallesco... — 13.º El rey, en familia. — 14.º El ciudadano Luis

Cada quadern és un episodi complet

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 ets.

Surt els dijous

—Aquests barrets sempre em fan pensar amb en Lluís, el primer “novio” que vaig tenir. Era tan alt i tan apat, aquell xicot!